

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

4 iunie 2020 *

„Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 2002/65/CE – Contract de credit la distanță – Drept de retragere – Consecințe – Articolul 7 alineatul (4) – Restituirea prestațiilor primite – Plata unei despăgubiri pentru utilizare – Obligația furnizorului – Excludere”

În cauza C-301/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landgericht Bonn (Tribunalul Regional din Bonn, Germania), prin decizia din 17 aprilie 2018, primită de Curte la 4 mai 2018, în procedura

Thomas Leonhard

împotriva

DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul M. Safjan (raportor), președinte de cameră, domnii L. Bay Larsen și N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Leonhard, de C. Köhler, Rechtsanwältin;
- pentru DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG, de A. Menkel, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul german, inițial de T. Henze, de M. Hellmann și de E. Lankenau, ulterior de aceștia din urmă și de J. Möller, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de F. Erlbacher și de C. Valero, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum și de modificare a Directivei 90/619/CEE a Consiliului și a Directivelor 97/7/CE și 98/27/CE (JO 2002, L 271, p. 16, Ediție specială, 06/vol. 4, p. 183).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Thomas Leonhard, pe de o parte, și DSL-Bank – instituție a DB Privat- und Firmenkundenbank AG (denumită în continuare „DSL-Bank”), pe de altă parte, în legătură cu exercitarea de către domnul Leonhard a dreptului de retragere referitor la un contract de credit încheiat între aceste părți.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (1), (3), (13) și (14) ale Directivei 2002/65 au următorul cuprins:

„(1) Pentru realizarea obiectivelor pieței interne, este important să se adopte măsuri pentru a consolida această piață treptat, iar aceste măsuri ar trebui să contribuie la atingerea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor, în conformitate cu articolele 95 și 153 [CE].

[...]

(3) [...] Pentru a proteja libertatea de alegere, care este un drept esențial al consumatorilor, este necesar un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, pentru a crește încrederea acestora în vânzarea la distanță.

[...]

(13) Prezenta directivă ar trebui să garanteze un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, pentru a asigura libera circulație a serviciilor financiare. Statele membre nu ar trebui să poată adopta alte dispoziții decât cele prevăzute de prezenta directivă în domeniul pe care îl armonizează, în cazul în care nu există indicații contrare specifice în prezenta directivă.

(14) Prezenta directivă acoperă toate serviciile financiare care pot face obiectul comercializării la distanță. Cu toate acestea, anumite servicii financiare sunt reglementate de dispoziții specifice ale legislației comunitare, care continuă să se aplice la acele servicii financiare. Cu toate acestea, trebuie să se stabilească principiile care reglementează comercializarea la distanță a serviciilor în cauză.”

- 4 Articolul 1 din această directivă, intitulat „Obiectul și domeniul de aplicare”, prevede la alineatul (1):

„Obiectul prezentei directive este apropierea actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum.”

5 Articolul 2 din directiva menționată, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive:

- (a) «contract la distanță» înseamnă orice contract de prestare a serviciilor financiare, încheiat între un furnizor și un consumator, în cadrul unei scheme organizate de vânzări sau prestări servicii la distanță administrate de furnizor care, în sensul contractului în cauză, utilizează exclusiv unul sau mai multe mijloace de comunicare la distanță până la momentul și, inclusiv, în momentul în care se încheie contractul;
- (b) «serviciu financiar» înseamnă orice serviciu privind banca, creditarea, asigurarea, pensiile personale, investițiile sau plățile;
- (c) «furnizor» înseamnă orice persoană fizică sau juridică, publică sau privată, care, conform capacității sale comerciale sau profesionale, este furnizorul contractual al serviciilor care fac obiectul contractelor la distanță;
- (d) «consumator» înseamnă orice persoană fizică, care, în contractele la distanță reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri situate în afara comerțului, afacerii sau profesiei sale;

[...]”

6 Articolul 3 din aceeași directivă, intitulat „Informarea consumatorului înainte de încheierea contractului la distanță”, prevede la alineatul (1):

„Înainte ca un consumator să fie obligat de un contract sau de o ofertă la distanță, acesta trebuie să primească următoarele informații privind:

[...]

3. contractul la distanță

- (a) existența sau absența unui drept de retragere în conformitate cu articolul 6 și, în cazul în care dreptul de retragere există, durata și condițiile de exercitare a acestuia, inclusiv informații privind suma pe care consumatorul trebuie să o plătească în temeiul articolului 7 alineatul (1), precum și consecințele neexercitării dreptului în cauză;

[...]”

7 Potrivit articolului 6 din Directiva 2002/65, intitulat „Dreptul de retragere”:

„(1) Statele membre asigură că orice consumator are la dispoziție o perioadă de 14 zile calendaristice pentru a se retrage din contract, fără penalități și fără prezentarea vreunui motiv. [...]”

Perioada de retragere începe:

- fie din ziua încheierii contractului la distanță [...],
- fie din ziua în care consumatorul primește termenii și condițiile contractului și informațiile în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) sau (2), în cazul în care aceasta survine mai târziu decât data menționată la prima liniuță.

[...]

(2) Dreptul de retragere nu se aplică:

[...]

(c) contractelor a căror execuție a fost realizată complet de ambele părți, la cererea expresă a consumatorului, înainte ca acesta să își exercite dreptul de retragere.

(3) Statele membre pot prevedea ca dreptul de retragere să nu se aplice:

(a) oricărui credit destinat în principal achiziționării sau reținerii de drepturi de proprietate asupra terenurilor sau asupra unei clădiri proiectate, renovării sau îmbunătățirii unei clădiri ori

(b) oricărui credit garantat printr-o ipotecă asupra unei proprietăți imobiliare sau printr-un drept asupra unei proprietăți imobiliare [...]

[...]

(6) În cazul în care consumatorul își exercită dreptul de retragere, acesta transmite o notificare referitoare la acest lucru înainte de expirarea termenului aplicabil, în conformitate cu instrucțiunile practice care îi sunt date la articolul 3 alineatul (1) punctul 3 litera (d), prin mijloace care pot fi dovedite în conformitate cu dreptul intern. Termenul se consideră respectat în cazul în care notificarea este expediată înainte de expirarea termenului, în cazul în care este pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil disponibil și accesibil destinatarului.

[...]”

8 Articolul 7 din această directivă, intitulat „Plata serviciului prestat înainte de retragere”, prevede:

„(1) În cazul în care consumatorul își exercită dreptul de retragere în conformitate cu articolul 6 alineatul (1), acestuia i se poate cere să plătească, fără întârzieri nejustificate, numai serviciul financiar prestat efectiv de furnizor în conformitate cu contractul la distanță. Executarea contractului poate începe numai după ce consumatorul și-a dat acordul. [...]

[...]

(3) Furnizorul nu poate impune consumatorului să plătească o sumă potrivit alineatului (1), în cazul în care nu poate dovedi că acel consumator a fost informat în mod corespunzător cu privire la suma plătită, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) punctul 3 litera (a). Cu toate acestea, furnizorul nu poate solicita în niciun caz o astfel de sumă, în cazul în care a început executarea contractului înainte de expirarea perioadei de retragere prevăzute la articolul 6 alineatul (1) fără solicitarea prealabilă a consumatorului.

(4) Fără nicio întârziere nejustificată și în termen de maximum 30 de zile calendaristice, furnizorul rambursează consumatorului orice sume pe care le-a primit de la acesta în temeiul contractului la distanță, cu excepția sumei menționate la alineatul (1). Această perioadă începe din ziua în care furnizorul primește notificarea de retragere.

(5) Consumatorul rambursează furnizorului orice sume și proprietăți pe care le-a primit de la furnizor, fără întârzieri nejustificate și în termen de maximum 30 de zile calendaristice. [...]”

Dreptul german

- 9 Articolul 312b din Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumit în continuare „BGB”), prevede la alineatul (1):

„«Contractele la distanță» înseamnă orice contracte cu privire la livrarea de produse sau prestarea de servicii, inclusiv servicii financiare, încheiate între un profesionist și un consumator, prin utilizarea exclusivă a mijloacelor de comunicare la distanță, cu excepția cazului în care încheierea contractului nu se face în cadrul unui sistem de vânzări sau prestări de servicii la distanță. «Serviciile financiare», în sensul primei teze, înseamnă servicii bancare sau servicii legate de acordarea unui credit, de asigurare, de asigurarea pentru limită de vârstă individuală, de plasamente financiare sau de plăți.”

- 10 Articolul 312d din BGB prevede:

„(1) Consumatorul care a încheiat un contract la distanță dispune de un drept de retragere potrivit articolului 355. [...]

(2) Prin derogare de la articolul 355 alineatul (2) prima teză, termenul de retragere nu începe să curgă înainte de îndeplinirea de către profesionist a obligațiilor de informare în temeiul articolului 312c alineatul (2) [...], iar în cazul în care obiectul contractului îl constituie furnizarea de servicii, nu înainte de ziua încheierii contractului.

(3) În cazul în care obiectul contractului îl constituie furnizarea de servicii, dreptul de retragere se stinge și în următoarele cazuri:

1. în cazul unui serviciu financiar, dreptul de retragere se stinge atunci când contractul a fost executat integral de ambele părți, la cererea expresă a consumatorului, înainte ca acesta să își exercite dreptul de retragere [...]

[...]

(5) Consumatorul nu beneficiază de acest drept de retragere nici în cazul contractelor la distanță potrivit cărora, în aplicarea articolelor 495, 499-507, este titularul unui drept de retragere sau de restituire în temeiul articolului 355 sau al articolului 356. Pentru astfel de contracte, se aplică *mutatis mutandis* alineatul (2).

(6) În cazul contractelor la distanță privind servicii financiare, consumatorul, prin derogare de la articolul 357 alineatul (1), va plăti o despăgubire pentru serviciul prestat în aplicarea dispozițiilor privind rezoluțiunea pentru neexecutare doar dacă a fost informat cu privire la această consecință juridică înainte de a încheia contractul și doar dacă a consimțit în mod expres ca profesionistul să înceapă executarea prestației înainte de expirarea termenului de retragere.”

- 11 Articolul 346 din BGB are următorul cuprins:

„(1) În cazul în care o parte contractantă și-a rezervat un drept de rezoluțiune printr-o stipulare în contract sau beneficiază de acesta în temeiul legii, în caz de rezoluțiune prestațiile primite trebuie să fie restituite, precum și fructele dobândite.

(2) În locul obligației de restituire, debitorul trebuie să plătească o despăgubire în măsura în care:

1. restituirea este exclusă ca urmare a naturii prestației dobândite [...]

În cazul în care în contract se stipulează o contraprestație, aceasta trebuie luată în considerare la calcularea despăgubirii; în cazul în care se datorează o despăgubire pentru avantajul obținut de pe urma capitalului împrumutat, se poate face dovada că valoarea avantajului era în realitate inferioară.”

- 12 Articolul 355 din BGB prevede la alineatul (3):

„Dreptul de retragere se stinge cel târziu la șase luni de la încheierea contractului. În cazul vânzării unui bun, termenul nu începe să curgă înainte de ziua primirii acestuia de către consumator. Prin derogare de la prima teză, dreptul de retragere nu se stinge în cazul în care consumatorul nu a fost informat în mod corect cu privire la dreptul său de retragere; în cazul contractelor la distanță având ca obiect servicii financiare, dreptul de retragere nu se stinge nici în cazul în care profesionistul nu și-a îndeplinit în mod corespunzător obligațiile de informare în temeiul articolului 312c alineatul (2) punctul 1.”

- 13 Articolul 495 din BGB prevede la alineatul (1):

„În cazul unui contract de împrumut încheiat de un consumator, împrumutatul dispune de un drept de retragere în temeiul articolului 355.”

- 14 Verordnung über Informations- und Nachweispflichten nach bürgerlichem Recht (Regulamentul privind obligațiile de informare și în materie de probe în dreptul civil), în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede obligațiile de informare pe care profesionistul trebuie să le respecte atunci când încheie cu consumatorul, printre altele, contracte la distanță și detaliază obligațiile de informare ale instituțiilor de credit față de împrumutați.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 15 În cursul lunii noiembrie 2005, domnul Leonhard a încheiat, în calitate de consumator, cu DSL-Bank, o instituție de credit, două contracte de credit destinate finanțării achiziționării a două apartamente (denumite în continuare „contractele în cauză”).
- 16 Încheierea contractelor în cauză s-a desfășurat după cum urmează.
- 17 La 10 noiembrie 2005, DSL-Bank a înmănat domnului Leonhard două documente preredactate, denumite „contract de împrumut”, care conțineau informații cu privire la dreptul de retragere. Astfel cum reiese din decizia de trimitere, această informare nu prelua textul reglementării germane în vigoare și, prin urmare, nu putea beneficia de prezumția irefragabilă de legalitate de care beneficiază modelul de informare care figurează în anexa la Regulamentul privind obligațiile de informare și în materie de probe în dreptul civil, în versiunea aplicabilă litigiului principal.
- 18 Domnul Leonhard a semnat respectivele documente la 11 noiembrie 2005 și le-a transmis DSL-Bank. Ulterior, domnul Leonhard a furnizat garanțiile convenite și, în special, a constituit o ipotecă pe bunurile imobile în cauză. La cererea sa, DSL-Bank i-a plătit capitalul împrumutat.
- 19 După ce a achitat în fiecare lună dobânzile aferente împrumutului acordat, domnul Leonhard a declarat DSL-Bank, prin scrisoarea din 14 noiembrie 2015, că se retrage din contractele în cauză. În susținerea acestei declarații, el a arătat că informarea cu privire la dreptul de retragere care îi fusese furnizată la încheierea acestor contracte nu era conformă cu reglementarea națională. În ceea ce privește plățile viitoare ale dobânzilor pe care urma să le efectueze, domnul Leonhard a arătat că aceste plăți nu puteau fi asimilate unei recunoașteri a obligațiilor sale care decurg din contractele în cauză și că își rezerva dreptul de a solicita DSL-Bank rambursarea acestor plăți.

- 20 Întrucât DSL-Bank a refuzat să recunoască că domnul Leonhard s-a retras în mod valabil din contractele în cauză, acesta a sesizat Landgericht Bonn (Tribunalul Regional din Bonn, Germania) cu o cerere prin care solicita constatarea validității retragerii sale, precum și obligarea DSL-Bank la plata unei despăgubiri pentru utilizarea dobânzilor pe care domnul Leonhard le plătise DSL-Bank înainte de retragerea efectuată.
- 21 Potrivit instanței de trimitere, contractele în cauză trebuie să fie calificate drept „contracte la distanță”, în sensul articolului 312b din BGB, dispozițiile privind dreptul de retragere din contractele la distanță găsindu-și aplicarea în principiu, în conformitate cu o jurisprudență națională, și în cazul contractelor de credit imobiliar.
- 22 Instanța de trimitere consideră că, întrucât informarea privind dreptul de retragere cuprinsă în documentele menționate la punctul 17 din prezenta hotărâre nu era conformă cu reglementarea națională, trebuie să se recunoască faptul că domnul Leonhard s-a retras în mod valabil din contractele în cauză.
- 23 În ceea ce privește consecințele acestei retrageri, instanța menționată arată că, în conformitate cu articolul 346 alineatul (1) și cu articolul 346 alineatul (2) prima teză punctul 1 din BGB, împrumutatul este obligat să restituie creditorului capitalul împrumutat, precum și fructele acestui capital, a căror valoare este, potrivit articolului 346 alineatul (2) a doua teză din BGB, în principiu egală cu dobânzile prevăzute de contractul încheiat între părți. În ceea ce privește creditorul, acesta ar fi obligat să restituie împrumutatului nu numai sumele primite, ci și fructele acestor sume.
- 24 Această instanță adaugă că, în temeiul articolului 312d alineatul (6) din BGB, în ceea ce privește contractele la distanță având ca obiect un serviciu financiar, consumatorul este obligat să plătească o despăgubire pentru compensarea serviciului prestat numai dacă a fost informat cu privire la această consecință înainte de încheierea contractului și cu condiția să fi consimțit în mod expres ca profesionistul să înceapă să execute prestația înainte de expirarea termenului de retragere. În același timp, instanța de trimitere consideră că este posibil să se rețină o astfel de interpretare a reglementării naționale, potrivit căreia consumatorul are întotdeauna dreptul la o despăgubire pentru utilizare în conformitate cu articolul 346 alineatul (2) prima teză punctul 1 din BGB. În acest caz, consumatorul-împrumutat ar obține nu numai restituirea capitalului rambursat și a dobânzilor plătite creditorului, ci ar avea de asemenea dreptul la o despăgubire care să compenseze utilizarea.
- 25 Cu toate acestea, potrivit instanței de trimitere, articolul 7 din Directiva 2002/65 se opune ca împrumutatul să solicite creditorului o astfel de despăgubire pentru utilizare, iar această directivă realizează o armonizare completă a reglementării statelor membre în această privință.
- 26 În aceste condiții, Landgericht Bonn (Tribunalul Regional din Bonn) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65 trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții de drept național care prevede că, după comunicarea retragerii dintr-un contract de credit de consum încheiat la distanță, furnizorul trebuie să îi restituie consumatorului, pe lângă suma pe care a primit-o în executarea acestui contract, și o despăgubire pentru utilizarea acestei sume?”

Procedura în fața Curții

- 27 Prin decizia președintelui Curții din 4 decembrie 2018, prezenta cauză a fost suspendată până la pronunțarea Hotărârii din 11 septembrie 2019, Romano (C-143/18, EU:C:2019:701).
- 28 Grefa Curții a comunicat această hotărâre instanței de trimitere.

- 29 Prin scrisoarea din 25 septembrie 2019, primită de Curte la 1 octombrie 2019, instanța de trimitere, ca răspuns la o întrebare adresată de Curte, a informat-o pe aceasta că își menține cererea de decizie preliminară, întrucât, în Hotărârea din 11 septembrie 2019, Romano (C-143/18, EU:C:2019:701), Curtea nu a răspuns la a treia întrebare preliminară, care este identică cu singura întrebare adresată în prezenta cauză.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 30 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65 trebuie interpretat în sensul că, atunci când un consumator își exercită dreptul de retragere cu privire la un contract de credit încheiat la distanță cu un furnizor, acest consumator are dreptul să obțină de la furnizorul respectiv, sub rezerva sumelor pe care el însuși este obligat să le plătească acestuia din urmă în condițiile prevăzute la articolul 7 alineatele (1) și (3) din directiva menționată, rambursarea capitalului și a dobânzilor plătite în executarea acestui contract, dar nu și o despăgubire pentru utilizarea acestui capital și a acestor dobânzi.
- 31 Cu titlu introductiv, instanța de trimitere constată că, în conformitate cu reglementarea națională vizată la punctul 24 din prezenta hotărâre, consumatorul-împrumutat care s-a retras din contractul cu furnizorul are dreptul de a obține nu numai restituirea capitalului rambursat și a dobânzilor plătite acestui creditor, ci și o despăgubire care să compenseze utilizarea.
- 32 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum reiese din articolul 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65, în cazul în care consumatorul decide să își exercite dreptul de retragere cu privire la un contract de credit încheiat la distanță, furnizorul este obligat să îi ramburseze toate sumele pe care le-a primit de la acest consumator în temeiul contractului respectiv, cu excepția sumei menționate la alineatul (1) al acestui articol 7, și anume cea percepută în cadrul serviciului financiar prestat efectiv, în condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (3) din această directivă.
- 33 Modul de redactare a articolului 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65 este neechivoc și prevede obligația furnizorului de a rambursa consumatorului toate sumele „pe care le-a primit de la acesta”, în conformitate cu contractul la distanță, și numai aceste sume.
- 34 În cazul în care consumatorul plătește furnizorului, în executarea contractului de împrumut, capitalul împrumutat majorat cu dobânzi, rambursarea prevăzută la articolul 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65 trebuie să cuprindă atât sumele plătite de acest consumator cu titlu de capital, cât și dobânzile aferente împrumutului.
- 35 Nici articolul 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65, nici o altă dispoziție din aceasta nu prevede, în cazul retragerii consumatorului din contractul încheiat cu furnizorul său, obligația ca acesta din urmă să plătească consumatorului respectiv, pe lângă capitalul și dobânzile plătite de acesta, și o despăgubire pentru utilizarea sumelor primite de acest furnizor în executarea contractului menționat.
- 36 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2002/65, interpretat în lumina considerentului (13) al acesteia, directiva menționată efectuează în principiu o armonizare completă a aspectelor pe care le reglementează. Astfel, după cum se arată în acest considerent, statele membre nu ar trebui să poată adopta alte dispoziții decât cele prevăzute de această directivă în domeniul pe care îl armonizează, în cazul în care în directiva menționată nu există indicații contrare specifice (Hotărârea din 11 septembrie 2019, Romano, C-143/18, EU:C:2019:701, punctul 34).

- 37 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65 trebuie interpretat în sensul că, atunci când un consumator își exercită dreptul de retragere cu privire la un contract de credit încheiat la distanță cu un furnizor, acest consumator are dreptul să obțină de la furnizorul respectiv, sub rezerva sumelor pe care el însuși este obligat să le plătească acestuia din urmă în condițiile prevăzute la articolul 7 alineatele (1) și (3) din directiva menționată, rambursarea capitalului și a dobânzilor plătite în executarea acestui contract, dar nu și o despăgubire pentru utilizarea acestui capital și a acestor dobânzi.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 38 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Articolul 7 alineatul (4) din Directiva 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum și de modificare a Directivei 90/619/CEE a Consiliului și a Directivelor 97/7/CE și 98/27/CE trebuie interpretat în sensul că, atunci când un consumator își exercită dreptul de retragere cu privire la un contract de credit încheiat la distanță cu un furnizor, acest consumator are dreptul să obțină de la furnizorul respectiv, sub rezerva sumelor pe care el însuși este obligat să le plătească acestuia din urmă în condițiile prevăzute la articolul 7 alineatele (1) și (3) din directiva menționată, rambursarea capitalului și a dobânzilor plătite în executarea acestui contract, dar nu și o despăgubire pentru utilizarea acestui capital și a acestor dobânzi.

Semnături